

УДК 78.071.2 (477) «XX»

Л. П. ФІЛОНЕНКО

**МУЗИЧНО-ГРОМАДСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ
ДРОГОБИЦЬКОГО МИТЦЯ ТЕОДОРА БАРНИЧА**

У статті проаналізовано життєвий та творчий шлях Теодора Барнича (1903–1946) – активного музично-громадського діяча Дрогобиччини, який створив духовий оркестр заводу «Польмін», працював вчителем музики в філіалі Вищого музичного інституту імені Миколи Лисенка у Дрогобичі, був диригентом Підкарпатського українського музично-драматичного театру.

Ключові слова: музично-громадська діяльність, театральне мистецтво, музикант-педагог Теодор Барнич.

Л. П. ФИЛОНЕНКО

**МУЗЫКАЛЬНО-ОБЩЕСТВЕННАЯ ДЕЯТЕЛЬНОСТЬ
ДРОГОБЫЧСКОГО МУЗЫКАНТА ТЕОДОРА БАРНИЧА**

В статье проанализирован жизненный и творческий путь Теодора Барнича (1903–1946) – активного музыкально-общественного дрогобычского деятеля, который создал духовой оркестр завода «Польмин», работал учителем музыки в филиале Высшего музыкального института имени Николая Лысенко в Дрогобыче, был дирижером Подкарпатского украинского музыкально-драматического театра.

Ключевые слова: музыкально-общественная деятельность, театральное искусство, музыкант-педагог Теодор Барнич.

L. P. FILONENKO

**MUSICAL AND SOCIAL ACTIVITIES
OF DROHOBYCH ARTIST TEODOR BARNYCH**

The article deals with the life history of Theodor Barnych (1903–1946), an active musical and social public figure in Drohobych region, who organized a brass band at the refinery of Polmin, who worked as a teacher of music in the subsidiary of the High Music Institute after Mykola Lysenko in Drohobych and as conductor of the Tran Carpathian Ukrainian Music and Drama Theatre as well.

There have been selected the archive data, materials of mass media of time under consideration and the results of current research concerning the family of Barnych and their contribution into the cultural life of Western Ukraine. There have been analyzed the main stages of the artistic activity of Theodor Olexandr Barnych, the musical and social public figure and conductor. He was born in the village of Balyntsi near Kolomyia in a family of the headmaster of the local school Vasyl and Juliana Barnych.

During the years of 1910–1913, T. Barnych went to school named after Taras Shevchenko in Kolomyia. Soon afterwards, he becomes the freshman of the Ukrainian Lyceum in Kolomyia, among the graduates of which there were such well-known Ukrainian public figures as M. Pavlyk, L. Martynovych, V. Stefanyk, M. Cheremshyna, J. Pstrak, J. Barnych, S. Vinzenz, J. Shkrumeliak, K. Trylovsky and others.

During the years 1915–1916, T. Barnych was a student of the Polish school named after Kopernik and since 1917 the student of the Ukrainian Lyceum, the headmaster of which was a well-known teacher Prokip Mostovych. While studying at the Lyceum T. Barnych proves himself to be gifted in arts, musical arts, in particular.

The main emphasis is put on the role of the family background in the formation of the artistic personality of the music artist and cultural activist. T. Barnych was greatly influenced by his brother Jaroslav, who was already a well-known conductor, a composer and artistic figure and the author of such musical comedies as The girls of Maslosoyuz, Sharika, The adventure in Chercha, Hutsulka Ksenia and very popular at that time tangos Do you know?, Oh, my Nightingale, Hutsulka Ksenia, Once more and others.

There has been characterized the activity of T. Barnych as a cultural pedagogue and cultural activist. Since 1923 Theodor Barnych had worked as a teacher of Music in the subsidiary of the High Music Institute after Mykola Lysenko in Chortkiv. Here he met Olga Borodai, the daughter of Petro Borodai and Antonina Kossak (1878–1952). The latter was the sister of a well-known actress of that time Kateryna Rubchak.

On the 12-th of October 1924, T. Barnych and Olga Borodai were married and in 1926, left Podillia and settled in Drohobych where Theodor carried out great educational, musical and social activity. He worked actively in the cultural and educational commissions together with his activity as the conductor of the local brass band.

Using every opportunity to let the workers of the refinery listen to good music T. Barnych worked extra hours promoting the cultural activity with the workers of the refinery. Along with this activity he works as a teacher of Music in the subsidiary of the High Music Institute after Mykola Lysenko in Drohobych.

The personality of T. Barnych is represented as organizer of the cultural and artistic life of Drohobych region in the 40-s of the XX century. During the Nazi occupation he worked as a conductor of the amateur drama circle in the Ukrainian regional committee. Following the advice of his brother Jaroslav who worked as the conductor of the Lviv Opera Theatre, T. Barnych together with the stage director J. Vellush and choreographer O. Andriyevsky produced the play by K. Vanchenko-Pysanetsky The Treasure of Zaporozhe (created in 1917 by the composer J. Barnych). The performance was actually the first one which received a positive acclaim of the theatrical public of the occupied Drohobych.

At the beginning of 1942 the amateur circle in Drohobych was renamed into the Drohobych Theatre, the director of which was a well known social figure M. Riabiy. Here there were successfully staged a number of performances as The Cloud by A. Suchodolsky, Marusia Bohuslavka and Dear Hryts, Don't Go to the Evening Parties by M. Starytsky and the comedy by Maupassant Her Majesty the Woman, the drama by S. Cherkasenko The Fairy Tale of the Old Windmill.

The artistic cooperation of T. Barnych with well-known artists of Galicia is highlighted in the article. It is necessary to mention, that he successfully collaborated with the stage directors V. Shepel, P. Kryzhanivsky, R. Tymchuk, J. Sherehiy (under the supervision of J. Sherehiy the theatre was named Tran Carpathian Music and Drama Theatre), J. Stadnyk and the director of Drohobych Boyan B. Pjurko as well.

It had been claimed in some Drohobych newspapers (The Drohobych Slovo and Vilne Slovo), that all the performances mentioned above were staged at a high professional and artistic level with the efforts of T. Barnych. The issue of the Vilne Slovo of the 15-th of April 1942 advertised the organization of the brass and chamber orchestra in Drohobych under the supervision of Barnych. On the 1-st of February 1946 T. Barnych suddenly died.

In conclusion, the article highlights the outstanding contribution of the family of Barnych and Theodor Barnych in particular into the cultural life of Drohobych region and Western Ukraine as a whole.

Key words: *musical and social activity, theatrical arts, musician and pedagogue Theodor Barnych.*

До історії української музичної культури Теодор Барнич увійшов передусім як талановитий диригент, педагог, музично-громадський діяч. Тривалий час ім'я митця з відомих причин було призабутим, а точніше забороненим. Життя і творчість Теодора Барнича досліджували і продовжують вивчати музикознавці, педагоги, театрознавці й виконавці. Окремим граням його творчості присвятили свої праці О. Боньковська [2], М. Гнатенко [3], В. Кобрин [5],

П. Медведик [8], С. Пушик [11], Б. П'юрко [12], В. Ревуцький [13], Л. Філоненко [14] та ін. Але творча постать музиканта висвітлена доволі фрагментарно, тому вимагає окремого вивчення.

Мета статті – вивчити і проаналізувати життєвий та творчий шлях Теодора Барнича, а також ознайомити читачів з маловідомими документальними матеріалами, які стосуються його мистецької спадщини.

Музично-громадський діяч та диригент Теодор-Олександр Барнич народився в селі Балинцях біля Коломиї (нині Снятинського району Івано-Франківської області) 17 червня 1903 року в родині директора школи Василя Барнича та Юліани Барнич (доньки Петра Бойчука і Франціски з роду Слюзар). Хрещений 21 червня 1903 року в греко-католицькій церкві в Балинцях місцевим парохом Титом Войнаровським.

З 1910 по 1913 рр. Теодор вчився в народній школі імені Тараса Шевченка (Коломия). Після її успішного закінчення вступає до «підготовляючої кляси» Української державної гімназії в Коломиї, із стін якої вийшли такі відомі постаті, як М. Павлик, Л. Мартович, В. Стефанік, М. Черемшина, Я. Пстрак, Я. Барнич, С. Вінценз, Ю. Шкрумеляк, К. Трильовський та інші.

У 1915–1916 роках він змушений навчатися в «szkolie wydzialowej im. Kopernika». А з 1917-го – знову вчиться в Українській державній гімназії, де директором в цей період був знаний просвітянин Прокіп Мостович. Вже під час навчання в юнака виявляється хист до мистецтва, зокрема музично-театрального. Великий вплив на Теодора має його рідний брат Ярослав – відомий вже на той час диригент, композитор, музично-громадський діяч, автор популярних пісень-танго й оперет.

З 1923 р. Т. Барнич працює вчителем музики в філіалі Вищого музичного інституту імені Миколи Лисенка в Чорткові. Тут знайомиться з Ольгою Бородай, донькою Петра Бородай з Станиславова та Антоніни Коссака (1878–1952), рідної сестри знаменитої акторки Катерини Рубчак.

Ольга Бородай народилася 10 лютого 1896 р. у Вигнанці (Галичина), закінчила «szkolu wydzialowu» в Станиславові, а з 1911 по 1914 рр. навчалась у приватній жіночій семінарії імені Людвіка Носса в Чорткові. П'ятого грудня 1917 року успішно складає іспит зрілості і їй на основі рішення краєвої шкільної ради дозволено виконувати обов'язки вчительки в публічних народних школах з польською та українською мовами навчання.

Разом зі своєю матір'ю Антоніною, акторкою народного театру «Руська бесіда» (1890–1921), потім Українського театру під дирекцією І. Когуцяка (1921–1935), Ольга ще в юні роки їздить містами і селами багатостраждальної Галичини, щоб нести світло знань та вічної правди серед знедоленого народу.

Відомий краєзнавець П. Медведик у монографії «Катерина Рубчакова» наголошує, що А. Коссака на сцені «відзначалася вдалими епізодичними ролями, переважно грала характерні жіночі типи – матерів, ворожок, знахарок, цокотух, найминок. Постійно співала у театральному хорі. У 20–30-х роках була у трупах В. Коссака, І. Когуцяка, а в 1939–41-му працювала в Станиславівському обласному театрі імені І. Франка» [8, с. 13]. Останні роки проживала у Дрогобичі, де й похована на міському цвинтарі на вулиці М. Грушевського.

12 жовтня 1924 року Теодор Барнич та Ольга Бородай беруть шлюб, а в 1926-му – покидають Подільський край і оселяються в Дрогобичі. Тут Теодор проводить активну просвітницьку та музично-громадську роботу, створює духовий оркестр на заводі «Польмін» (пізніше Нафтопереробний завод № 1), з яким часто концертує. Ось що пише Марія Прим'як до фотоальбому «Нафтопереробний комплекс «Галичина»: «На заводі з кінця 20-х років минулого століття був прекрасний духовий оркестр, який добре знали всі мешканці міста. Керував оркестром талановитий музикант Теодор Барнич (1903–1946) – рідний брат відомого українського композитора Ярослава Барнича – автора популярних пісень-танго: «Чи тямшиш?», «Гуцулка Ксеня», «Ох, соловію» та оперет. Музикант за освітою, він працював на заводі «Польмін», обіймаючи посади від рахівника до постійного бухгалтера розрахункового відділу» [9, с. 11].

Підтвердженням цього є віднайдена характеристика, підписана головою цехового комітету № 9 і затверджена юристконсультком Володимиром Кобрином: «Барнич Теодор Васильович поза бездоганною працею по своєму фаху на заводі, є одним з кращих робітників

профспілки. З великим признанням належить відзначити його щоденну працю в соціально-страховій та культурно-освітній комісіях, особливо має велику заслугу як талановитий організатор й диригент духової оркестри на нашому заводі. Всі нагоди і святкові дні використовує, щоби робітникам дати змогу послухати гарну музику. Т. Барнич весь свій вільний час присвячує культурно-освітній роботі і працює позаурочно для добра робітників» [5].

Позитивну характеристику Т. Барнич отримує і з основного місця роботи від головного бухгалтера Нафтоперегонного заводу № 1: «Барнич Теодор Васильович працює на заводі від 1926 року (спочатку як рахівник, а потім – бухгалтер розрахункового відділу), а з 24 вересня 1939 року є постійним бухгалтером того ж відділу головної бухгалтерії заводу. Під час своєї праці виказав велику пильність і знання своєї справи. ... Підвищення професійної кваліфікації дозволило його знання та досвід застосувати в справах Головної бухгалтерії». Наголосимо, що паралельно Т. Барнич працював вчителем музики в філіалі Вищого музичного інституту імені Миколи Лисенка в Дрогобичі.

Під час окупації він був диригентом аматорського драматичного гуртка при Українському окружному комітеті. За порадою свого рідного брата Ярослава, який в цей час працював диригентом Львівського оперного театру, Теодор Барнич разом з режисером Є. Вельгушем та балетмейстером О. Андрієвським підготував виставу К. Ванченка-Писанецького «Запорозький скарб» (створена в 1917 р., а музику написав Я. Барнич). Це була, фактично, перша вистава, яка пройшла з великим успіхом в окупованому Дрогобичі і сприйнята глядачем позитивно.

Відомому українському композиторові, диригенту, педагогові, музично-громадському діячеві Ярославу-Михайлу Барничу (1896–1967), автору славнозвісних оперет «Дівча з Масло-союзу», «Шаріка», «Пригода в Черчі», «Гуцулка Ксеня», популярних пісень-танго «Чи тямиш?», «Ох, соловію», «Ще раз!..», «Гуцулка Ксеня» також судилося працювати й творити на Дрогобичині.

Бував він з гастрольними поїздками на наших теренах ще в 1917 р., працюючи диригентом у Львівському стрілецькому театрі. Нагадаємо, що в цей час тут зібралися такі талановиті митці, як Василь Коссак, Микола Бенцаль, Йосип Гірняк, Катерина і Іван Рубчаки, Євген Коханенко, Амвросій Нижанківський, Михайло Онуфрак та ін.

Згодом, протягом 1921–1923 рр., Ярослав Барнич з театром товариства «Українська Бесіда» у співдружності з Олександром Загаровим і Йосипом Стадником гастролює містами Бойківщини (Стрий, Перемишль, Самбір, Дрогобич, Трускавець, Калуш, Борислав, Болехів, Яворів, Комарно).

На початку 1942 р. аматорський драмгурток перейменовано на Дрогобицький театр, директором якого став відомий громадський діяч Михайло Рабій. З'являються одна за одною вистави: «Хмара» А. Суходольського, «Маруся Богуславка» та «Ой, не ходи, Грицю...» М. Старицького, комедія Г. де Мопасана «Її королівська величність жінка», драма С. Черкасенка «Казка старого млина».

Відзначимо, що Теодор Барнич успішно співпрацював з режисерами В. Шепелем, П. Крижанівським, Р. Тимчуком, Ю. Шерегієм (за час керівництва Ю. Шерегія з 7 жовтня 1942 року театр отримав назву Підкарпатський український музично-драматичний театр), Й. Стадником, а також диригентом «Дрогобицького Бояна» Б. П'юрком. Всі без винятку згадані вище вистави були поставлені на професійному мистецькому рівні за участю Теодора Барнича.

Про це довідуємося з дрогобицької преси, зокрема з газет «Дрогобицьке слово», «Вільне слово» та ін. Власне, за 15 січня 1942 року головний редактор «Вільного слова» інформує читачів міста, «що Український окружний комітет у Дрогобичі організує духову і симфонічну оркестри в Дрогобичі. Всі українці, що грають на яких-небудь інструментах, мають зголоситися в освітнього референта при Українським Окружнім Комітеті, або у п. Барнича в Дрогобичі на «Польміні» [4].

Цитуючи фрагмент відомого музиканта-педагога Богдана П'юрка із згаданого вище часописа, ми намагалися зберегти його в оригінальному вигляді, не наближаючи лексику та правопис до вимог сучасної літературної мови: «Слід би ще обговорити музичну сторінку вистав,

бо ж співи і танці займають у нашому побутовому театрі немале місце. Інша річ, що можна би серйозно оспорювати ролю чи потребу отих «давайте хлопці заспіваєм» в не дуже догідних до цього моментах п'єси. Музичні виставки часто переривають наростання драматичного напруження п'єси, але ж з другого боку, ніде правди діти, дають нам все привабливі зразки українського фольклору і хто зна чи не музика помогла не одній старенькій п'єсі дожити по-важного віку на сцені українського театру.

Зважаючи оба ті протилежні моменти всі нові постановки старих народніх п'єс і в нас і на Україні, задержали музичну частину вистав, зредаговуючи її тільки відповідно до наших сучасних поглядів на ролю і потреби музики в театрі. Музичні вставки ставлять перед виконавцями тяжке завдання бути не тільки актором, але і співаком.

Зважаючи на цей важний момент, треба поставитися з великою вибачливістю до дуже часом поважних недоспадчєнь при виконанні поодиноких точок, тим більше, що музичний провід ні в одній виставі не стояв на висоті свого завдання. Стоїмо, на жаль, перед болючим фактом цілковитого браку в наслідок війни поодиноких інструменталістів в Дрогобичі і працю в цьому напрямі треба починати наново від основ. Більшість членів теперішньої оркестри просто не надаються до нього і тут нічого не вдіє шляхетна ініціатива ні тяжкий труд такої цінної одиниці і ратинованого фахівця як диригент п. Т. Барнич. Потрібна на будуче реорганізація.

З цього впливає конечність громадської опіки над театральним гуртком і велика потреба мистецького проводу скупченого в руках фахового режисера. Цілий ряд проблем як праця над талановитим молодняком для встановлення цілості сценічної гри, наука декламації, характеристичі, чистота літературної мови, добір відповідного репертуару, редакція старих п'єс і багато інших справ, ставлять перед громадськими чинниками рубом справу підшукування і заангажування відповідної людини» [12].

Цікавою є й інформація з дипломної роботи М. Гнатенка: «Тільки почав новостворений колектив набирати сил, як почалася Велика Вітчизняна війна. Більша частина акторів на чолі з художнім керівником Д. Л. Гольдштейном виїжджає в евакуацію в Середню Азію, де і починає там працювати. Даних про репертуар і діяльність театру не збереглося, лише відомо, що театр носив ім'я М. Кропивницького, а переїхавши до Дрогобича в 1944 році, знову театр не має імені, а носить таку назву – Дрогобицький обласний музично-драматичний театр. Як вище згадувалось, одна частина акторів лишилась в окупованому німцями місті. Зразу ж з липня місяця починає виходити в Дрогобичі газета «Вільне слово» ОУН. Як повідомляла газета, при відділі пропаганди ОУН утворюється аматорський драмгурток при УОК (Український окружний комітет). Перша вистава була «Запорізький скарб». (Під гучні оплески закінчилась перша вистава). Режисер – Є. Вельгуш, балетмейстер – О. Андрієвський, диригент – Т. Барнич. Артисти: Симейкова, О. Шимков, С. Мацюрак, Є. Кшнірівська.

А уже в січні аматорський драмгурток починає називатися Дрогобицький театр, який має своє керівництво. Його директором був призначений доктор філософії, член НТШ, професор дрогобицької вчительської гімназії, художник і письменник Михайло Рабій.

Наступна вистава – «Хмара» А. Суходольського, яка увінчалась сенсаційним успіхом. Надзвичайно вдала і смілива обсада на ролі дозволило дрогобицькій публіці пізнати нову артистку І. Паньківну (Настуся).

Вроджений талант, прекрасна дикція, молодий вік дають запоруку великого артистичного розвитку нової зірки дрогобицької сцени. Дорівнює своєю грою О. Бориславський (Андрій), Горпина – Симейкова, Семен – П. Кльось, Кузьма – І. Сенейко, Жид – О. Шимко, Мати Настусі – М. Сенечкова, спів і танці построїлись до цілності вистави. Дається відчути мистецьке музичне керівництво Т. Барнича, але оркестр ослабий, не повністю укомплектований. Декорації і костюми у виконанні І. Сенейки – прегарні. Вистава пройшла з повним успіхом. Численна публіка пережила гарний мистецький вечір» [4].

Найближчим часом театр готує наступні постановки: «Маруся Богуславка» та «Чорногора у вогні». У січні також відбувається прем'єра вистави «Ой, не ходи, Грицю...» і майже після одномісячної перерви в перших днях березня 1942 року Дрогобицький театр поставив історичну драму М. Старицького «Маруся Богуславка», режисер-постановник – новий

художній керівник В. Шепель. Щоб підсилити музичну частину вистави, був запрошений хор «Боян» – диригент Б. П'юрко.

Наступними прем'єрами були: комедія Гі де Мопасана «Її королівська величність жінка» та символічна драма С. Черкасенка «Казка старого млина» в постановці нового режисера театру П. Крижанівського. Вистави відбулись після довгої перерви в роботі театру. Це сталося тому, що театр пройшов реорганізацію і запропонував дрогобицькій публіці цілу низку нових артистів.

Вистава С. Черкасенка «Казка старого млина» дуже складна для постановки, тому режисер-постановник П. Крижанівський приклав багато зусиль, щоб вистава була професійною. Театр проявив врешті своє обличчя, а запал молодих сил і співпраця всього персоналу дає запоруку, що незабаром дрогобиччани дочекаються ще кращих успіхів театру. У виставі зайняті актори: П. Крижанівський, Костюк, П. Кльось, Корлятович, О. Кобільник, сестри О. та І. Паньківни, Весела... А роль Казки талановито виконала артистка Львівського театру Л. Кривицька.

Дивно, що фашисти не заборонили у Дрогобичі виставу «Казка старого млина» С. Черкасенка. Цій пристрасній і поетичній п'єсі, мабуть, ніколи не судилось звучати так злободенно і пророче, як тоді, в час війни, адже її антигероєм, антисимпатиком був германець Вагнер, інженер-прагматист, злісний руйнівник української природи, ворог цієї країни.

Для зміцнення трупі театру у другій половині вересня 1942 року до Дрогобича приїжджає з цілою групою акторів Юрій Шерегія, який активно взявся за унормування всіх справ, пов'язаних з театром.

За його керівництва театр був названий Підкарпатським. Діяльність театру пов'язана на початку з іменами режисерів Романа Тимчука, Юрія Шерегія, музичних керівників професора Б. П'юрка, Т. Барнича, балетмейстера Кривцівни [3, с. 3–5].

1 лютого 1946 року Теодор Барнич раптово помер від серцевого нападу в приміщенні «Головкинопрокату». Дружина диригента працювала вчителем в середніх школах Дрогобича, а з 1 вересня 1953 року – завідуючою бібліотекою семирічної школи № 10 Померла 25 січня 1976 року і похована разом з чоловіком у Дрогобичі. Місце їх останнього спочинку – старовинний цвинтар на вулиці Трускавецькій [10].

Отже, Теодор Барнич відіграв значну роль у становленні й еволюції музично-просвітницького життя на Дрогобиччині в першій половині ХХ сторіччя. Адже він створив духовий оркестр заводу «Польмін», а згодом провадив активну роботу як педагог у філії Вищого музичного інституту імені Миколи Лисенка у Дрогобичі, а також став одним із фундаторів театрального життя Бойківщини.

ЛІТЕРАТУРА

1. Барвінський В. З Музичного інституту ім. М. Лисенка в Самборі (вистава «Циганського Барона») / В. Барвінський // Діло. – 1929. – Ч.19.
2. Боньковська О. Львівський театр товариства «Українська Бесіда» (1915–1924) / О. Боньковська. – Львів : Літопис, 2003. – С. 272–278.
3. Гнатенко М. Творчо-виробнича діяльність Львівського обласного муздрамтеатру ім. Ю. Дрогобича за 1991–1995 роки : Дипломна робота КДІТМ ім. І. Карпенка-Карого (на правах рукопису) / М. Гнатенко. – 1996. – 53 с.
4. Г. Р. Український окружний комітет у Дрогобичі / Г. Р. // Вільне слово. – 1942. – 15 січня. – № 6 (80). (Часопис для Дрогобиччини і Самбірщини). – С. 1.
5. Кобрин В. Характеристика Теодора Барнича / В. Кобрин. – Рукопис. – 1 с. – Б. Р. Зберігається в архіві автора.
6. Лист Надії та Софії Вергановських з Коломиї до Людомира Філоненка у Дрогобич від 25 серпня 1999 року. Зберігається в архіві автора.
7. Лист Я. Барнича до В. Барнича із Самбора в Коломию від 1 березня 1928 року. Зберігається в архіві автора.
8. Медведик П. Катерина Рубчакова / П. Медведик. – К. : Мистецтво, 1989. – 105 с.

9. Нафтопереробний комплекс «Галичина». Історія і сучасність / [упор. М. Прим'як, І. Фецяк, О. Баран]. – Дрогобич : Коло, 2006. – 103 с.
10. Пастух Р. Дрогобицький некрополь / Р. Пастух. – Дрогобич: Сурма, 2008. – С.48–49.
11. Пушик С. Про авторів пісень «Червоні маки» і «Гуцулка Ксеня» / С. Пушик // Галичина. – 1995. – Ч. 106–114.
12. П'юрко Б. «Аматорський театр при УОК в Дрогобичі» / Б. П'юрко // Вільне слово. – 1942. – 31 січня. – № 13. – С. 3.
13. Ревуцький В. В орбіті світового театру / В. Ревуцький. – Київ–Харків–Нью-Йорк : Вид-во М. П. Коць, 1995. – 245 с.
14. Філоненко Л. Ярослав Барнич: Науково-популярний нарис про життя та творчість / Л. Філоненко. – Дрогобич : Відродження, 1999. – 152 с.

УДК 78.082

М. Ю. ЧОРНОБАЙ

**НАЦІОНАЛЬНО-ПРЕДСТАВНИЦЬКА ФУНКЦІЯ
ФОРТЕПІАННОГО ВИКОНАВСТВА В ОСЕРЕДКАХ УКРАЇНСЬКОЇ ДІАСПОРИ
МІЖВОЄННОГО ПЕРІОДУ**

У статті розглянуто певні аспекти розвитку фортепіанного виконавського процесу та композиторську творчість в контексті сталих осередків проживання українців за кордонами автохтонних земель, виокремлено їх мотивацію та адресну аудиторію.

Ключові слова: осередок діаспори, друга хвиля еміграції, європейська фахова освіта, композиторська творчість, концертна традиція.

М. Ю. ЧОРНОБАЙ

**НАЦИОНАЛЬНО-ПРЕДСТАВИТЕЛЬСКАЯ ФУНКЦИЯ
ФОРТЕПИАННОГО ИСПОЛНИТЕЛЬСТВА В ЦЕНТРАХ УКРАИНСКОЙ ДИАСПОРЫ
МЕЖВОЕННОГО ПЕРИОДА**

В статье рассмотрены определённые аспекты развития фортепианного исполнительского процесса и композиторское творчество в контексте постоянных центров обитания украинцев за пределами автохтонных земель, выделена их мотивация и адресная аудитория.

Ключевые слова: центр диаспори, вторая волна эмиграции, европейское специальное образование, композиторское творчество, концертная традиция.

М. U. CHORNOBAY

**NATIONALLY REPRESENTATIVE FUNCTION
OF PIANO PLAYING IN THE CENTERS OF THE UKRAINIAN DIASPORA
INTERWAR PERIOD**

Music art serves a variety of functions in diaspora one of which plays a crucial role of representing the national character.

The contribution to the national art made by national artists was demonstrated in foreign environment especially in the interwar period which was characterized by the formation and relocation of Ukrainian diaspora under the politically unstable conditions.